οὐκοῖδεν οὗτος ὡς δεῖ· δίκαιος ὁ ποιητὴς τ. ἵνα
ἡμᾶς διδάξῃ ὡς διορθούμεθα καὶ οὐκ
ὑβρίζωμεν, φησὶν ἡμᾶς ὀθνείοις ἐοικέναι· ἡρμήνευται
γὰρ τῆς αὐτοῦ, φησὶν ὁ τοῦ ψαλμοῦ τρόπος τρισαθλίους,
ὡς ὁδηγοῦντος ἐστρατόκ· καὶ οὐκ ἐφοβήθησαν
φησὶν, καὶ δειλιάσαι· τρεῖς γὰρ φύσεις εἰσὶ· τῶν
καὶ τρεῖς ὑπάρχων· ταῖς τρισὶ τοῦτο δεῖ
ἁρμόσαι καὶ ἐπὶ τούτοις ἀναστρεφομένας, αὐτοῦ τε κ
τοῦτο σεσωφρονισμένας αὐτοῖς, ἡμᾶς μετὰ μεγάλης
τῶν κατὰ γῆν ἐπὶ οἰκοδόμων καὶ τῆς λιβύης
ἑπτὰ καὶ καθαρίων, σεσοφισμένος τὸν
δὲ ἐπὶ ἀορίστου, σεσοφισμένος τὸν
συγκαταμίξαι τὸ ταῦτος τῇ ἀλογίᾳ· καὶ τῇ δόξῃ
ῥᾳδίᾳ τὴν ἀσεβείαν· ἀλλ' οὐκ ἰσχύουσιν· νικᾷ γὰρ ἡ
ἀληθεία· καὶ οὐδεμία ἐστὶ κοινωνία φωτὶ πρὸς
σκότος· οὐδὲ συμφωνήσεις χριστὸς βελιάρ· τίς γὰρ
μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου· τ. τίς συγκατάθεσις ναῷ
θεοῦ μετὰ εἰδώλων· ἡμεῖς γὰρ ἐσμεν ναὸς θεοῦ ζῶντος·
καθὼς εἶπεν ὁ θεός· ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ
ἐμπεριπατήσω ἀνὰ μέσον αὐτῶν· καὶ ἔσομαι αὐτῶν θεὸς
καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι λαός· διὸ ἐξέλθατε ἐκ μέσου
αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε λέγει κύριος· καὶ ἀκαθάρτου
μὴ ἅπτεσθε· κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς· καὶ ἔσομαι ὑμῖν
εἰς πατέρα· καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας·
λέγει κύριος παντοκράτωρ· ταύτας οὖν ἔχοντες
τὰς ἐπαγγελίας ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς
ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος· ἐπιτελοῦντες
ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ θεοῦ· χωρήσατε ἡμᾶς· οὐδένα
ἠδικήσαμεν οὐδένα ἐφθείραμεν οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν·
οὐ πρὸς κατάκρισιν λέγω τοῦτο· προείρηκα γὰρ ὅτι
ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐστε εἰς τὸ συναποθανεῖν
καὶ συζῆσαι· πολλή μοι παρρησία πρὸς ὑμᾶς· πολλή
μοι καύχησις ὑπὲρ ὑμῶν· πεπλήρωμαι τῇ παρακλήσει
ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν·
ὅτι καὶ ἐλθόντων ἡμῶν εἰς μακεδονίαν οὐδεμίαν
ἔσχηκεν ἄνεσιν ἡ σὰρξ ἡμῶν· ἀλλὰ πάντα θλιβόμενοι·
ἔξωθεν μάχαι ἔσωθεν φόβοι· ἀλλ' ὁ παρακαλῶν
τοὺς ταπεινοὺς παρεκάλεσεν ἡμᾶς ἐν τῇ παρουσίᾳ
τίτου· οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ
ἐν τῇ παρακλήσει ᾗ παρεκλήθη ἐφ' ὑμῖν· ἀναγγέλλων
ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν· τὸν ὑμῶν ὀδυρμόν· τὸν
ὑμῶν ζῆλον ὑπὲρ ἐμοῦ· ὥστε με μᾶλλον χαρῆναι·
ὅτι εἰ καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐλύπησα ὑμᾶς· οὐ μεταμέλομαι·
εἰ καὶ μεταμελόμην· βλέπω γὰρ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ
ἐκείνη εἰ καὶ πρὸς ὥραν ἐλύπησεν ὑμᾶς· νῦν
χαίρω οὐχ ὅτι ἐλυπήθητε· ἀλλ' ὅτι ἐλυπήθητε εἰς
μετάνοιαν· ἐλυπήθητε γὰρ κατὰ θεόν· ἵνα ἐν μηδενὶ
ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν· ἡ γὰρ κατὰ θεὸν λύπη μετάνοιαν
εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται· ἡ δὲ τοῦ
κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται· ἰδοὺ γὰρ τοῦτο
αὐτὸ τὸ κατὰ θεὸν λυπηθῆναι πόσην κατειργάσατο
ὑμῖν σπουδήν· ἀλλὰ ἀπολογίαν· ἀλλὰ ἀγανάκτησιν·
ἀλλὰ φόβον· ἀλλὰ ἐπιπόθησιν· ἀλλὰ ζῆλον· ἀλλὰ
ἐκδίκησιν· ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς
εἶναι ἐν τῷ πράγματι· ἄρα εἰ καὶ ἔγραψα ὑμῖν·
οὐκ ἕνεκεν τοῦ ἀδικήσαντος οὐδὲ ἕνεκεν τοῦ ἀδικηθέντος·
ἀλλ' ἕνεκεν τοῦ φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν ὑμῶν
τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐνώπιον τοῦ θεοῦ· διὰ
τοῦτο παρακεκλήμεθα· ἐπὶ δὲ τῇ παρακλήσει ἡμῶν
περισσοτέρως μᾶλλον ἐχάρημεν ἐπὶ τῇ χαρᾷ τίτου·
ὅτι ἀναπέπαυται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἀπὸ πάντων ὑμῶν·
ὅτι εἴ τι αὐτῷ ὑπὲρ ὑμῶν κεκαύχημαι οὐ κατῃσχύνθην·
ἀλλ' ὡς πάντα ἐν ἀληθείᾳ ἐλαλήσαμεν ὑμῖν· οὕτως
καὶ ἡ καύχησις ἡμῶν ἡ ἐπὶ τίτου ἀλήθεια ἐγένετο·
καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς ἐστὶν
ἀναμιμνησκομένου τὴν πάντων ὑμῶν ὑπακοήν· ὡς μετὰ
φόβου καὶ τρόμου ἐδέξασθε αὐτόν· χαίρω ὅτι ἐν παντὶ
θαρρῶ ἐν ὑμῖν· γνωρίζομεν δὲ ὑμῖν ἀδελφοὶ τὴν χάριν
τοῦ θεοῦ τὴν δεδομένην ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς μακεδονίας·
ὅτι ἐν πολλῇ δοκιμῇ θλίψεως ἡ περισσεία τῆς χαρᾶς
αὐτῶν καὶ ἡ κατὰ βάθους πτωχεία αὐτῶν ἐπερίσσευσεν
εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἁπλότητος αὐτῶν· ὅτι κατὰ δύναμιν
μαρτυρῶ καὶ ὑπὲρ δύναμιν αὐθαίρετοι· μετὰ πολλῆς
παρακλήσεως δεόμενοι τὴν χάριν καὶ τὴν κοινωνίαν
τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους· καὶ οὐ καθὼς
ἠλπίσαμεν ἀλλὰ ἑαυτοὺς ἔδωκαν πρῶτον τῷ κυρίῳ
καὶ ἡμῖν διὰ θελήματος θεοῦ· εἰς τὸ παρακαλέσαι
ἡμᾶς τίτον ἵνα καθὼς προενήρξατο οὕτως καὶ
ἐπιτελέσῃ εἰς ὑμᾶς καὶ τὴν χάριν ταύτην· ἀλλ'
ὥσπερ ἐν παντὶ περισσεύετε πίστει καὶ λόγῳ καὶ
γνώσει καὶ πάσῃ σπουδῇ καὶ τῇ ἐξ ὑμῶν ἐν ἡμῖν
ἀγάπῃ ἵνα καὶ ἐν ταύτῃ τῇ χάριτι περισσεύητε·
οὐ κατ' ἐπιταγὴν λέγω ἀλλὰ διὰ τῆς ἑτέρων σπουδῆς
καὶ τὸ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης γνήσιον δοκιμάζων·
γινώσκετε γὰρ τὴν χάριν τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ
ὅτι δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσεν πλούσιος ὤν· ἵνα ὑμεῖς τῇ
ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε· καὶ γνώμην ἐν τούτῳ
δίδωμι· τοῦτο γὰρ ὑμῖν συμφέρει· οἵτινες οὐ μόνον
τὸ ποιῆσαι ἀλλὰ καὶ τὸ θέλειν προενήρξασθε ἀπὸ
πέρυσι· νυνὶ δὲ καὶ τὸ ποιῆσαι ἐπιτελέσατε· ὅπως
καθάπερ ἡ προθυμία τοῦ θέλειν οὕτως καὶ τὸ ἐπιτελέσαι
ἐκ τοῦ ἔχειν· εἰ γὰρ ἡ προθυμία πρόκειται καθὸ ἐὰν
εὐπρόσδεκτος κατὰ τὰ μὴ ἔχει οὐ κατὰ τὰ οὐκ ἔχει·
οὐ γὰρ ἵνα ἄλλοις ἄνεσις ὑμῖν θλῖψις· ἀλλ' ἐξ ἰσότητος·
ἐν τῷ νῦν καιρῷ τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων
ὑστέρημα· ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περίσσευμα γένηται
εἰς τὸ ὑμῶν ὑστέρημα· ὅπως γένηται ἰσότης· καθὼς
γέγραπται· ὁ τὸ πολὺ οὐκ ἐπλεόνασεν· καὶ ὁ τὸ ὀλίγον
οὐκ ἠλαττόνησεν· τῷ δὲ θεῷ χάρις τῷ δόντι τὴν
αὐτὴν σπουδὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ τίτου·
ὅτι τὴν μὲν παράκλησιν δεξάμενος· σπουδαιότερος
δὲ ὑπάρχων αὐθαίρετος ἐξῆλθεν πρὸς ὑμᾶς· συνεπέμψαμεν
δὲ μετ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν οὗ ὁ ἔπαινος ἐν πᾶσιν
τοῖς ἐκκλησίαις διὰ τῶν εὐαγγελίων· οὐ μόνον δὲ
ἀλλὰ καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκκλησιῶν συνέκδημος
ἡμῶν σὺν τῇ χάριτι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν
πρὸς τὴν αὐτοῦ τοῦ κυρίου δόξαν καὶ προθυμίαν
ἡμῶν· στελλόμενοι τοῦτο μή τις ἡμᾶς μωμήσηται
ἐν τῇ ἁδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν·
προνοοῦμεν γὰρ καλὰ οὐ μόνον ἐνώπιον κυρίου
ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων· συνεπέμψαμεν δὲ
αὐτοῖς τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν ὃν ἐδοκιμάσαμεν ἐν
πολλοῖς πολλάκις σπουδαῖον ὄντα· νυνὶ δὲ πολὺ
σπουδαιότερον πεποιθήσει πολλῇ τῇ εἰς ὑμᾶς· εἴτε
ὑπὲρ τίτου κοινωνὸς ἐμὸς καὶ εἰς ὑμᾶς συνεργός·
εἴτε ἀδελφοὶ ἡμῶν ἀπόστολοι ἐκκλησιῶν δόξα χριστοῦ·
τὴν οὖν ἔνδειξιν τῆς ἀγάπης ὑμῶν καὶ ἡμῶν
καυχήσεως ὑπὲρ ὑμῶν εἰς αὐτοὺς ἐνδεικνύμενοι εἰς
πρόσωπον τῶν ἐκκλησιῶν· περὶ μὲν γὰρ τῆς διακονίας
τῆς εἰς τοὺς ἁγίους περισσόν μοί ἐστιν τὸ γράφειν
ὑμῖν· οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν ἣν ὑπὲρ ὑμῶν
καυχῶμαι μακεδόσιν ὅτι ἀχαΐα παρεσκεύασται ἀπὸ
πέρυσι· καὶ ὁ ὑμῶν ζῆλος ἠρέθισεν τοὺς πλείονας·
ἔπεμψα δὲ τοὺς ἀδελφούς· ἵνα μὴ τὸ καύχημα ἡμῶν
τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κενωθῇ ἐν τῷ μέρει τούτῳ· ἵνα καθὼς
ἔλεγον παρεσκευασμένοι ἦτε· μήποτε ἐὰν ἔλθωσιν
σὺν ἐμοὶ μακεδόνες καὶ εὕρωσιν ὑμᾶς ἀπαρασκευάστους
καταισχυνθῶμεν ἡμεῖς ἵνα μὴ λέγωμεν ὑμεῖς ἐν τῇ
ὑποστάσει ταύτῃ τῆς καυχήσεως· ἀναγκαῖον οὖν
ἡγησάμην παρακαλέσαι τοὺς ἀδελφοὺς ἵνα προέλθωσιν
εἰς ὑμᾶς καὶ προκαταρτίσωσιν τὴν προηγγελμένην
εὐλογίαν ὑμῶν ταύτην εἶναι οὕτως ὡς εὐλογίαν καὶ
μὴ ὡς πλεονεξίαν· τοῦτο δέ φησιν ὁ τὸ ὀλίγον
σπείρων ὀλίγον καὶ θερίσει· καὶ ὁ φειδόμενος
ἐπὶ εὐλογίαις καὶ ἐπ' εὐλογίαις θερίσει· ἕκαστος
καθὼς προῄρηται τῇ καρδίᾳ μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ
ἀνάγκης· ἱλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ θεός· δυνατὸς
δὲ ὁ θεὸς πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς· ἵνα
ἐν παντὶ πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύητε
εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν· καθὼς γέγραπται· ἐσκόρπισεν
ἔδωκεν τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς
τὸν αἰῶνα· ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπόρον τῷ σπείροντι
καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν χορηγήσει καὶ πληθυνεῖ τὸν
σπόρον ὑμῶν καὶ αὐξήσει τὰ γενήματα τῆς δικαιοσύνης
ὑμῶν· ἐν παντὶ πλουτιζόμενοι εἰς πᾶσαν ἁπλότητα
ἥτις κατεργάζεται δι' ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ θεῷ·
ὅτι ἡ διακονία τῆς λειτουργίας ταύτης οὐ μόνον
ἐστὶν προσαναπληροῦσα τὰ ὑστερήματα τῶν ἁγίων
ἀλλὰ καὶ περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ θεῷ·
διὰ τῆς δοκιμῆς τῆς διακονίας ταύτης δοξάζοντες
τὸν θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς
τὸ εὐαγγέλιον τοῦ χριστοῦ καὶ ἁπλότητι τῆς κοινωνίας
εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς πάντας· καὶ αὐτῶν δεήσει ὑπὲρ
ὑμῶν ἐπιποθούντων ὑμᾶς διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν
χάριν τοῦ θεοῦ ἐφ' ὑμῖν· ἐπὶ τῇ ἀνεκδιηγήτῳ
δωρεᾷ αὐτοῦ· χάρις δὲ τῷ θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκλαλήτῳ
δωρεᾷ αὐτοῦ.

http://digital.slub-dresden.de/ppn345504569/22